

Peter James

Op sterven na dood

De Fontein

I

Als Ronnie Wilson toen hij wakker werd had geweten dat hij nog maar een paar uur te leven had, dan had hij zijn dag wel wat anders ingedeeld.

Hij zou zich misschien niet hebben geschoren. Of niet al die tijd bezig zijn geweest met gel zijn haar te fatsoeneren. Ook zou hij zijn schoenen niet zo goed hebben gepoetst of zijn dure zijden das zo perfect hebben geknoopt. En hij zou zeker niet het absurd hoge bedrag van achttien dollar – wat hij zich eigenlijk helemaal niet kon veroorloven – hebben uitgegeven aan de eenuursstomerij om zijn pak te laten persen.

Je kon niet zeggen dat hij zich gelukkig niet bewust was van zijn lot. Hij was al zo lang niet gelukkig geweest dat hij zelfs geen idee meer had hoe dat was. Zelfs in die snel vervliegende laatste seconden van een orgasme, de zeldzame keren dat hij en Lorraine de liefde bedreven, voelde hij zich niet meer gelukkig. Alsof zijn ballen net zo gevoelloos waren geworden als hijzelf.

De afgelopen tijd als mensen hem vroegen hoe het met hem ging – en Lorraine schaamde zich daar best wel voor – zei hij zelfs, terwijl hij zijn schouders even ophaalde: ‘Mijn leven is klote.’

De hotelkamer was ook klote. Hij was zo klein dat je niet eens de grond zou raken als je zou vallen. Het was de goedkoopste kamer van het W, maar op deze manier kon hij tenminste wel zijn imago hooghouden. Als je in het W in Manhattan logeerde, dan was je iemand. Ook al sliep je in de bezemkast.

Ronnie wist dat hij zichzelf wat op moest peppen. Mensen reageerden op hoe je je voelde, en al helemaal als je geld van hen wilde. Niemand zou geld geven aan een loser, zelfs een oude vriend niet; in elk geval niet zoveel geld als hij op dit moment nodig had. En zeker deze oude vriend niet.

Hij keek door het raam om te zien hoe het weer buiten was, en rekte zijn nek uit om langs het steile grijze gebouw tegenover hem aan 39th Street te kijken totdat hij een dun streepje lucht kon zien. De wetenschap dat het een prachtige dag was, maakte hem niet blij. Hij had het gevoel dat de wolken die niet aan de strakblauwe lucht stonden nu zijn hart verduisterden.

Zijn nep-Bulgari-horloge gaf aan dat het dertien minuten over halfacht was. Hij had het voor veertig pond op internet gekocht, maar hé, je kon toch helemaal niet zien dat het niet echt was? Hij had al heel lang geleden geleerd

dat dure horloges de mensen op wie je indruk wilde maken lieten weten dat je een detail als tijd belangrijk genoeg vond om het beste horloge in de wereld te kopen, en dat je dus ook wel veel om hun geld zult geven dat ze jou zouden toevertrouwen. Het uiterlijk mocht dan niet het allerbelangrijkste zijn, maar het scheelde niet veel.

Dertien minuten over halfacht dus. Aan de slag.

Hij pakte zijn Louis Vuitton-aktetas op – ook nep –, zette hem boven op zijn gepakte koffer op wieltes en liep de kamer uit met zijn bagage. Op de begane grond stapte hij uit de lift en glipte langs de balie. Hij zat zo dicht bij de limiet op zijn creditcards dat hij waarschijnlijk niet eens genoeg had om de rekening te betalen, maar daar zou hij zich een andere keer wel druk over maken. Zijn BMW – de chique blauwe cabrio waarin Lorraine graag rondreed om haar vriendinnen te imponeren – zou vandaag of morgen in beslag worden genomen, en de hypotheekbank zou zijn huis inpikken. De afspraak van die dag, dacht hij grimmig, was zijn laatste kans. Een belofte die hij kwam inwisselen. Een belofte die tien jaar oud was.

Nu maar hopen dat die niet was vergeten.

In de metro, met zijn bagage tussen zijn benen, was Ronnie zich ervan bewust dat er iets was misgegaan in zijn leven, maar hij had geen flauw idee wat dat nu eigenlijk was. Terwijl hij maar wat aanmodderde en steeds wanhopiger werd, hadden veel van zijn vroegere klasgenootjes het gemaakt als financieel adviseur, projectontwikkelaar, accountant, advocaat. Ze hadden allemaal mooie grote huizen, een jonge mooie vrouw, en fantastische kinderen. En wat had hij?

De neurotische Lorraine die het geld dat hij niet had aan schoonheidsbehandelingen uitgaf die ze beslist niet nodig had, aan designer kleding die ze zich beslist niet konden veroorloven, en aan rekeningen in het meest trendy restaurant van die week voor belachelijk dure lunches bestaande uit een paar blaadjes sla en mineraalwater, die zij betaalde voor haar anorexiavriendinnen die veel rijker waren dan zij. En hoewel ze een vermogen hadden uitgegeven aan vruchtbaarheidsbehandelingen, was ze nog steeds niet in staat om het kind op de wereld te zetten waar hij zo wanhopig naar verlangde. De enige uitgave waar hij echt achter had gestaan, was haar borstvergroting.

Maar natuurlijk was Ronnie veel te trots om toe te geven dat hij in de problemen zat. En omdat hij de eeuwige optimist was, dacht hij dat er wel weer iets op zou duiken. Hij was net een kameleon en paste zich perfect aan aan zijn omgeving. Eerst als tweedehandsautoverkoper, toen als antiekhande-

laar en vervolgens als makelaar, had hij er altijd keurig uitgezien, met een vlotte babbel, maar helaas financieel gezien een stuk minder goed onderlegd. Toen de makelaardij flopte, was hij binnen de kortste keren als projectontwikkelaar gaan werken. In zijn spijkerbroek en blazer zag hij er overtuigend uit. Toen de bank het project voor twintig woonhuizen een halt toeriep omdat de plannen niet goedgekeurd werden, was hij al snel daarna financieel adviseur voor rijke mensen geworden. Dat ging ook mis.

Nu was hij hier in de hoop zijn oude vriend Donald Hatcook ervan te overtuigen dat hij munt kon slaan uit de volgende gouden kans: biodiesel. Donald had volgens zeggen meer dan een miljard verdiend aan bijproducten – wat dat ook waren – en was tien jaar geleden een miezeringe twee ton kwijtgeraakt in Ronnies makelaardij toen dat niet meer liep. Hij had er verder niet moeilijk over gedaan en Ronnie ervan verzekerd dat hij ooit wel weer zaken met hem zou doen.

Tuurlijk, Bill Gates en alle andere ondernemers zochten naar een manier om de nieuwe milieuvriendelijke biobrandstofmarkt tot bloei te brengen – en die hadden ook het geld om dat voor elkaar te krijgen – maar Ronnie dacht dat hij daar iets op had gevonden. Hij moest alleen Donald er nog van zien te overtuigen. Donald was slim, die zou het wel snappen. Het zou hem lukken. Het zou appeltje-eitje zijn.

Ronnie hield in gedachten zijn verkooppraatje tegen Donald, en hoe dichtter de trein bij het centrum kwam, hoe meer zelfvertrouwen hij kreeg. Hij zag zichzelf al als Gordon Gekko, de figuur die Michael Douglas in *Wall Street* speelde. En hij zag er inderdaad ook zo uit. Net als de stuk of tien andere goedgeklede *Wall Street*-spelers die in de schuddende wagon zaten. Als ze net zoals hij problemen hadden, lieten ze dat niet blijken. Ze zagen er allemaal zo verdomde zeker van zichzelf uit. En als ze al de moeite namen om een blik op hem te werpen, zouden ze een lange, net zoals zij zelfverzekerde vent zien, die er goed uitzag en zijn haar naar achteren had gekamd.

Ze zeggen dat als je het op je veertigste nog niet hebt gemaakt, dat ook nooit meer zal lukken. Over drie weken zou hij drieënveertig worden.

En daar was zijn halte: Chambers Street. Hij wilde nog een paar straten lopen.

Hij stapte die prachtige ochtend in Manhattan uit en keek op de plattegrond, die de hotelreceptionist hem de vorige avond had gegeven, waar hij was. Toen keek hij op zijn horloge: tien over acht. Hij was wel vaker in kantoorgebouwen in New York geweest en wist uit ervaring dat hij zeker een kwartier nodig zou hebben om in Donalds kantoor te komen nadat hij het

gebouw binnen was gegaan. En hij moest nog ruim vijf minuten lopen, had de receptionist hem gezegd, ervan uitgaande dat hij niet zou verdwalen.

Hij zag een bordje met WALL STREET erop, en liep langs een Jamha Juice-winkel en een zaakje waar kleding werd vermaakt en ingenomen aan zijn rechterkant, en liep toen de afgeladen Downtown Deli in.

Het rook er naar koffie en gebakken eieren. Hij ging op een rode leren barkruk zitten en bestelde vers geperst sinaasappelsap, een latte, roereieren met bacon en bruin brood. Terwijl hij zat te wachten, ging hij zijn plan van aanpak nog een keertje na. Toen keek hij nogmaals op zijn horloge, en berekende het tijdsverschil tussen New York en Brighton.

Het was in Engeland vijf uur later. Lorraine zou nu zitten te lunchen. Hij belde haar snel even op haar mobieltje en zei dat hij van haar hield. Ze wensde hem succes voor de afspraak. Vrouwen waren zo makkelijk te lijmen: wat poëzie, een paar duur uitziende sieraden en af en toe een beetje slijmen waren al genoeg; maar niet te vaak allemaal.

Twintig minuten later, toen hij afrekende, hoorde hij een enorme knal in de verte. De man op de kruk naast hem zei: 'Jezus, wat was dat nou?'

Ronnie pakte zijn wisselgeld en liet een fatsoenlijke fooi achter. Hij liep naar buiten om zijn reis naar Donald Hatcooks kantoor voort te zetten, die volgens de informatie die hij via de e-mail had gekregen, op de 87e verdieping van de South Tower van het World Trade Center gevestigd was.

Het was 8.47 uur, dinsdagochtend 11 september 2001.

2

Oktober 2007

Abby Dawson had de flat genomen omdat ze dacht dat ze daar veilig zou zijn. Als het al mogelijk voor haar was om zich érgens veilig te voelen.

Afgezien van de nooduitgang aan de achterkant, die alleen maar van binnenaf openging, en een vluchtroute via de kelder, was er maar één ingang. Die bevond zich acht verdiepingen recht onder haar, en door haar raam had ze goed uitzicht op de straat.

Ze had haar flat vanbinnen in een fort veranderd: versterkte scharnieren, stalen beplating, drie veiligheidssloten op de voordeur en op de nooduit-

gang in de kleine bijkeuken, en een ketting op de deur. Als een dief hier wilde inbreken, dan kwam hij met lege handjes thuis. Alleen in een tank kon hier iemand binnenkomen, of als zij iemand binnenliet, maar anders niet.

Maar voor het geval dat, voor alle zekerheid, had ze een bus pepperspray, een jachtmes en een honkbalknuppel binnen handbereik.

Ironisch toch, dacht ze, had ze eindelijk het geld om een mooi groot huis te betalen waarin ze gasten kon ontvangen, moest ze hier in haar eentje, in het geheim wonen.

En er was hier zoveel moois: de eiken vloer, de enorme crèmekleurige banken met witte en chocoladebruine kussens, de moderne kunst aan de muur, de thuisbioscoop, de hypermoderne keuken, de waanzinnig grote, zeer luxe bedden, de vloerverwarming in de badkamer en de prachtige douche in de gastenbadkamer die ze nog niet had gebruikt, tenminste niet waar die voor bedoeld was.

Het was alsof ze woonde in een van die design appartementen op de omslag van een glossy waar ze vroeger likkebaardend naar had gekeken. Met mooi weer scheen de zon naar binnen en als het bewolkt was, zoals op deze dag, dan zette ze een raam open zodat ze het zout in de lucht kon proeven en de zeemeeuwen kon horen krijsen. Als je de straat uit liep, naar het kruispunt waar de drukke Marine Parade van Kemp Town op uitkwam, en nog een paar honderd meter verder, kwam je bij het strand. Ze kon er kilometers lang lopen, naar het oosten of naar het westen.

Ze vond de buurt ook erg fijn. Er waren kleine winkeltjes vlakbij, die waren veiliger dan een grote supermarkt, omdat ze altijd kon kijken wie er binnen was. Er hoefde maar één persoon te zijn die haar herkende.

Eentje maar.

Het enige nadeel was de lift. Ze was normaal gesproken al zeer claustrofobisch, en nu had ze al helemaal snel last van paniekaanvallen. Abby had het nooit prettig gevonden om de lift te nemen, tenzij het beslist niet anders kon. En de hortende en stotende cabine in haar flat die zo groot was als een verticale tweepersoons doodskist, was in de afgelopen maand al een paar keer blijven steken – gelukkig met iemand anders erin – en was een van de ergste die ze ooit had meegemaakt.

Tot een paar weken geleden, toen de trap door de verbouwing van de flat onder haar een hindernisbaan was geworden, had ze naar boven en beneden gelopen. Zo kreeg ze tenminste beweging, en als ze zware boodschappen bij zich had, nou, ook geen punt, dan zette ze die in de lift en nam ze zelf de trap. Heel zelden kwam ze een van de andere bewoners tegen en dan ging ze

samen met hen met de lift mee. Maar over het algemeen waren die zo oud dat ze bijna nooit naar buiten gingen. Sommigen leken wel zo oud als het gebouw zelf.

De paar jongere bewoners, zoals de glimlachende Hassan, de Iraanse bankier die twee etages onder haar woonde, en soms feestjes gaf – waarvoor ze altijd werd uitgenodigd, maar die ze altijd afsloeg – waren vaak weg. En in het weekend, tenzij Hassan thuis was, was het zo stil in haar gedeelte van het gebouw dat het wel leek alsof er alleen maar geesten woonden.

Ze besepte dat ze op een bepaalde manier ook een geest was. Ze verliet haar veilige hol alleen maar als het donker was, haar ooit lange blonde haar kortgeknipt en zwart geverfd, zonnebril op, de kraag van haar jasje opgeslagen; een vreemde in een stad waar ze geboren en getogen was, waar ze economie had gestudeerd en in bars had gewerkt, door uitzendbureaus als secretaresse was uitgezonden, vriendjes had gehad, en, voordat de reiskoorts haar had gegrepen, zelfs had gefantaseerd over een gezinnetje.

Nu was ze weer terug. In het geheim. Een vreemde in haar eigen leven. Die per se door niemand herkende wilde worden. Ze wendde haar hoofd af de weinige keren dat ze iemand passeerde die ze kende. Of ze zag een oude vriendin in een bar en moest er meteen vandoor gaan. Godverdorrie, wat was ze eenzaam!

En bang.

Zelfs haar eigen moeder wist niet dat ze terug was in Engeland.

Ze was drie dagen geleden zevenentwintig geworden, en wat een feest was dat geweest, dacht ze wrang. Ze was in haar eentje dronken geworden, met een fles Moët et Chandon, had een erotische film op Sky bekeken met een vibrator waarvan de batterij op was.

Ze was altijd trots geweest op haar knappe uiterlijk. Had overgelopen van zelfvertrouwen, en had het in elke bar, disco en op elk feestje voor het uitkiezen gehad. Ze kon lekker praten, zeer charmant zijn, en kon heel goed doen alsof ze kwetsbaar was, omdat ze al heel jong had geleerd dat mannen daarvan hielden. Maar nu was ze écht kwetsbaar, en dat vond ze helemaal niet leuk.

Het was niet leuk om op de vlucht te zijn.

Ook al zou dat niet eeuwig duren.

Overall in de flat, op planken, tafels en op de grond, lagen stapels boeken, cd's, dvd's, allemaal besteld bij Amazon en Play.com. In de twee maanden dat ze nu op de vlucht was, had ze meer boeken gelezen, meer films gezien en meer tv gekeken dan ooit eerder in haar leven. Verder vulde ze haar tijd met een cursus Spaans op internet.

Ze was teruggekomen omdat ze dacht dat het veilig was. Dave was het ermee eens geweest. Dat dit de enige plek was waar hij nooit zou komen opdagen. De enige plek op aarde. Maar ze kon het natuurlijk nooit zeker weten.

Ze had nog een reden gehad om naar Brighton te gaan, een heel belangrijke reden. Haar moeders gezondheid ging langzamerhand achteruit en ze moest een goed verzorgingshuis voor haar regelen waar ze de rest van haar leven nog enigszins aangenaam kon doorbrengen. Abby wilde niet dat ze in zo'n verschrikkelijk bejaardenhuis van de National Health Service werd gestopt. Ze had al een mooi tehuis ontdekt op het platteland in de buurt. Het was duur, maar ze kon het zich nu veroorloven om haar moeder daar jarenlang te laten verzorgen. Ze moest zich alleen nog een tijdje gedeisd houden.

Haar mobieltje gaf aan dat er een sms binnenkwam. Ze keek naar het schermje en glimlachte toen ze de naam van de afzender zag. Dankzij deze sms'jes, die ze om de paar dagen kreeg, kon ze het volhouden.

Afstand doet kleine liefdes verwelken en grote opbloeien, net als de wind de kaars uitblaast maar het haardvuur aanwakkert.

Ze dacht even na. Het voordeel van zoveel vrije tijd was dat ze urenlang kon surfen op internet zonder zich schuldig te voelen. Ze verzamelde graag citaten en ze sms'te er een terug die ze had bewaard.

Liefde is niet naar elkaar staren. Liefde is samen naar iets staren.

Voor het eerst in haar leven had ze een man leren kennen die samen met haar naar iets staaarde. Voorlopig was het alleen nog maar een plaatsnaam op een plattegrond. Gedownloade beelden. Iets waar ze over droomde. Maar binnenkort zouden ze daar samen zijn. Ze moest alleen nog eventjes geduld hebben. Ze moesten allebei nog even geduld hebben.

Ze sloeg *The Latest* dicht, het tijdschrift waarin ze droomhuizen had bewonderd, drukte haar sigaret uit, dronk haar glas sauvignon leeg en begon aan haar controleronde.

Eerst liep ze naar het raam en ze gluurde door de jaloezieën naar de rij huizen aan de overkant. Het licht van de straatlantaarns gloeide in elke schaduw oranje op. Het was donker genoeg, met een huilende herfstwind die regendruppels als hagel tegen de ruiten blies. Toen ze nog jong was, was ze

bang geweest in het donker. Nu, ironisch genoeg, voelde ze zich juist veilig.

Ze kende alle auto's die met hun parkeerstickers voor bewoners erop aan beide kanten van de straat stonden geparkeerd. Ze bekeek ze allemaal. Vroeger kende ze geen merken, maar nu wist ze ze allemaal. De smerige zwarte Golf GTi, die helemaal onder de vogelpoep zat. De Ford Galaxy gezinsauto, die van een stel in een appartement aan de overkant van de straat was. Ze hadden een jengelende tweeling en leken de hele tijd bezig te zijn met de trap op en af sjouwen van boodschappen en opklapbare buggy's. De vreemd uitziende kleine Toyota Yaris. Een oude Porsche Boxster die van een jonge man was, van wie zij vermoedde dat hij een dokter was, en die waarschijnlijk in het nabijgelegen Royal Sussex County Hospital werkte. Het roestige witte Renault-busje met de slappe banden en een stuk bruin karton waarop in rode inkt met de hand TE KOOP stond geschreven. En nog een stuk of tien auto's van wie ze de eigenaren kende. Alles was nog hetzelfde, ze hoefde zich nergens zorgen om te maken. En er hing niemand rond in de schaduwen.

Er kwam een stelletje arm in arm gehaast langs lopen, met een paraplu op die zo te zien elk moment binnenstebuiten kon klappen.

Raamsloten in de slaapkamer, logeerkamer, badkamer, woon/eetkamer. Timers op lampen, televisie en radio in elke kamer instellen. Katoenen draad, op kniehoogte, net voor de buitendeur in de gang.

Ik paranoïde? Nou en of!

Ze trok haar lange regenjas en paraplu van hun haak in de smalle gang, stapte over de draad heen en gluurde door het spionnetje. Erdoorheen zag ze de zachtgele glans van de verlaten gang.

Ze maakte de veiligheidskettingen los, deed voorzichtig de deur open en stapte naar buiten, waarbij ze meteen de geur van houtzaagsel in haar neus kreeg. Daarna trok ze de deur dicht en draaide elk veiligheidsslot om.

Toen bleef ze staan luisteren. In een van de flats beneden hoorde ze een telefoon rinkelen; er werd niet opgenomen. Ze rilde en trok haar gevoerde regenjas dicht om zich heen. Na al die jaren zonneshijn was ze nog niet gewend aan de nattigheid en de kou. Nog steeds niet gewend aan een vrijdagavond in haar eentje.

Vanavond zou ze naar de film gaan: *Atonement*, in het bioscopencomplex aan de haven, dan zou ze wat gaan eten – pasta misschien – en, als ze de moed op kon brengen, zou ze daarna een paar glazen wijn gaan drinken in een barretje. Op die manier kon ze toch even onder de mensen zijn.

Ze droeg een designer spijkerbroek, enkellaarsjes en een zwarte gebreide

trui onder haar regenjas; ze wilde er leuk uitzien als ze naar een bar ging, maar ze mocht niet opvallen. Ze trok de deur naar de trap open en zag tot haar ergernis dat de werkmannen die met stukken gipsplaat en een hele lading hout geblokkeerd hadden.

Terwijl ze hen vervloekte, vroeg ze zich af of ze zich er een weg doorheen moest banen, maar toen bedacht ze zich, drukte op het liftknopje en staarde naar de bekraste metalen deur. Een paar seconden later hoorde ze de lift met veel kabaal naar boven komen. Hij kwam met een luide knal op haar etage tot stilstand voordat de buitendeur van de lift opening met een herrie alsof er grind werd aangeharkt.

Ze stapte het hokje in en de buitenste deur ging met hetzelfde lawaai dicht, en vervolgens sloot de dubbele deur van de liftcabine, waardoor ze was opgesloten. Ze rook parfum en schoonmaakmiddel met citroenlucht. De lift ging hortend een paar centimeter omhoog, zo plotseling, dat ze bijna viel.

En toen het al te laat was om zich te bedenken en uit te stappen, en terwijl de metalen wanden op haar af kwamen en de kleine, bijna ondoorzichtige spiegel de blik van paniek op haar bijna geheel onzichtbare gezicht toonde, viel ze plotseling naar beneden.

Abby wist dat ze zonet een heel slechte beslissing had genomen.

3

Oktober 2007

Inspecteur Roy Grace, die aan zijn bureau in het hoofdkantoor zat, legde de hoorn neer. Hij sloeg zijn armen over elkaar en wipte zijn stoel naar achteren totdat hij tegen de muur aan stond. Godsamme. Op vrijdagmiddag om kwart voor vijf was zijn hele weekend in het water gevallen, bijna letterlijk ook nog: in een riool.

Bovendien had hij de avond ervoor alleen maar slechte kaarten gekregen tijdens zijn wekelijkse pokeravondje met de jongens en bijna driehonderd pond verloren. Er gaat niets boven een uitstapje in de stromende regen op een vrijdagmiddag, dacht hij, om je in een echt ontzettend slechte bui te krijgen. Hij voelde de ijsskoude wind door de kieren van de slecht sluitende

ramen in zijn kleine kantoor waaien en luisterde naar het getik van de regen. Niet echt een dag om buiten te zijn.

Hij vervloekte het hoofd van de meldkamer die hem net had gebeld. Natuurlijk kon die er niets aan doen, dat wist hij wel, maar hij had de volgende dag Cleo willen trakteren op een avondje Londen. Nu moest dat worden afgezegd voor een zaak waarvan hij nu al wist dat die niet leuk zou zijn, en dat allemaal omdat hij moest invallen als leidinggevende van het onderzoeksteam nadat een collega ziek was geworden.

Zijn werk draaide om moorden. In Sussex vonden er zo'n vijftien tot twintig per jaar plaats, waarvan de meeste in Brighton and Hove en omgeving, zodat iedere teamleider de kans kreeg om zich te bewijzen. Het was wat harteloos om het zo te zien, dat wist hij ook wel, maar het was nu eenmaal zo dat een wrede, in de belangstelling staande moord heel goed voor je carrière was. Je viel opeens op bij de pers, het publiek, je collega's en, wat nog belangrijker was, je meerderen. Het was zeer bevredigend om de schuldige op te pakken en veroordeeld te krijgen. Niet alleen voor hem, maar de familie van het slachtoffer kreeg daardoor de kans om het af te sluiten, om door te gaan met hun leven. Dat schonk Grace de meeste voldoening.

Hij werkte het liefst aan een moord als er nog een vers spoor was en hij meteen in actie kon komen. De adrenaline joeg dan door hem heen, hij kon razendsnel nadenken, en kon zijn team zover krijgen dat ze dag en nacht bezig waren. Zo hadden ze een goede kans om de dader op te pakken.

Maar afgaande op wat hij van het hoofd van de meldkamer had gehoord, was er in het riool iets aangetroffen wat bepaald geen vers lijk was: een geraamte. Misschien was het zelfs niet eens een moord, het zou ook een zelfmoord kunnen zijn, of een natuurlijke dood. De kans bestond zelfs dat het om een etalagepop ging, dat zou niet de eerste keer zijn. Dat geraamte kon er al jaren liggen, dus een paar dagen langer zou geen moer uitmaken.

Met een schuldig gevoel omdat hij zo kwaad was geworden, keek hij naar de stuk of twintig blauwe dozen die op de grond met twee en drie tegelijk opgestapeld lagen, en bijna het hele tapijt in zijn kantoortje in beslag namen. En het was er al niet ruim met de kleine ronde vergadertafel en vier stoelen.

In elke doos zaten de belangrijkste dossiers over een onopgeloste moord, een 'cold case'. De rest van de dossiers zaten in de overvolle archiefkasten in het hoofdkwartier van politie, of muf te worden achter slot en grendel in een vochtige politiegarage in de buurt waar de moord had plaatsgevonden, of waren weggestopt in een vergeten kelderruimte, samen met het van een label voorziene en in plastic zakjes gestopte bewijsmateriaal.

En hij had het vermoeden, dankzij bijna twintig jaar moordonderzoeken, dat wat op hem lag te wachten in het riool waarschijnlijk ook zou belanden in een blauwe doos op de grond.

Hij zat momenteel tot aan zijn nek in het papierwerk en zijn bureau lag bezaaid met vellen papier. Hij moest zich een weg worstelen door alle tijdlijnen, bewijzen, verklaringen en wat er ook nodig was voor het OM volgend jaar voor twee aparte moordzaken. De ene was een klootzak van een louche internethandelaar genaamd Carl Venner en de andere een psychopaat genaamd Norman Jecks.

Hij keek even een document in dat door Emily Gaylor, een jonge medewerkster van het Brighton Trials Unit, was opgesteld, pakte de telefoon en draaide een intern nummer, stiekem genietend van het feit dat hij iemand anders weekend ook ging verknallen.

Er werd bijna meteen opgenomen. ‘Rechercheur Branson.’

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik sta op het punt om naar huis te gaan, ouwe, leuk dat je het vraagt,’ antwoordde Glenn Branson.

‘Dat is het verkeerde antwoord.’

‘Nee, dat is het juiste antwoord,’ zei de rechercheur stellig. ‘Ari moet naar dressuur en ik moet op de kinderen passen.’

‘Dressuur? Wat is dat nu weer?’

‘Het heeft iets te maken met haar paard en het kost dertig pond per uur.’

‘Ze zal de kinderen mee moeten nemen. Ik zie je over vijf minuten op het parkeerterrein. We gaan naar een lijk toe.’

‘Ik ga eigenlijk liever naar huis.’

‘Ik ook. En ik denk dat het lijk ook liever thuis was geweest,’ zei Grace. ‘Lekker thuis, voor de tv met een kopje thee, in plaats van liggen rotten in een riool.’

4

Oktober 2007

Na een paar seconden bleef de lift met een schok steken, zwaaide heen en weer en knalde met een daverende klap, alsof twee olievaten tegen elkaar aan

botsten, tegen de wanden van de liftschacht. Toen helde hij naar voren waardoor Abby tegen de deuren werd geworpen.

Meteen daarna viel hij weer hard naar beneden. Ze jammerde. Heel even viel de grond onder haar vandaan, alsof ze gewichtloos was geworden. Toen hoorde ze een krakend geluid en de vloer leek omhoog te komen, en kwam met zoveel kracht tegen haar voeten aan dat de lucht uit haar werd geslagen. Ze had het gevoel alsof haar benen door haar romp werden geduwd.

De lift draaide, gooide haar als een kapotte marionet tegen de spiegel in de achterwand, en zakte weer een paar meter totdat hij licht wiegend, met de vloer schuin naar voren, bijna bleef stilhangen.

‘O, lieve god,’ fluisterde Abby.

Het licht in het plafond knipperde, ging uit, en floepte weer aan. Ze rook de zure lucht van verbrande elektriciteitskabels en zag een dun rookpluimpje heel langzaam langs haar heen drijven.

Ze hield haar adem in en onderdrukte een schreeuw. Het leek wel alsof het kring aan één enkele, heel dunne gerafelde draad hing.

Opeens hoorde ze een scheurend geluid boven haar. Scheurend metaal. Haar blik vloog in wilde paniek naar boven. Ze wist niet veel van liften af, maar het leek wel alsof iemand met een metaalschaar bezig was. Ze zag in haar verbeelding al de lier waaraan de kabel op het dak vastzat afbreken.

De lift zakte weer een paar centimeter.

Ze gilte.

Toen helde de vloer nog een paar centimeter naar voren.

De lift draaide naar links met een enorme metalige klap, en zakte weer een stukje. Ze hoorde een hard geluid boven haar, alsof er iets brak.

Hij zakte nog een paar centimeter.

Toen ze haar evenwicht wilde bewaren, viel ze met haar schouder tegen de muur en vervolgens met haar hoofd tegen de deuren. Ze bleef, met het stof van het tapijt in haar neus, even stil liggen. Ze durfde zich niet te bewegen en keek op naar het plafond. Daar zat in het midden een ondoorzichtig stuk glas, met ernaast tl-buizen. Ze moest uit dat ding zien te komen, wist ze, en snel ook. In de film hadden liften altijd een luik. Waarom deze niet?

Ze kon net niet bij de knoppen. Ze ging op haar knieën zitten om erbij te komen, maar de lift zwaaide zo wild, knalde weer tegen de liftschacht aan, alsof hij inderdaad alleen maar aan één kabel vastzat, dat ze het opgaf, in de angst dat als ze te veel bewoog, ook dié kabel zou breken.

Ze lag een paar seconden in blinde paniek te hyperventileren, en luisterde of ze hulp aan hoorde komen. Maar nee. Als Hassan, de buurman die twee

etages onder haar woonde, er niet was, en als de rest van de bewoners ook weg was, of in hun flat zat met de tv hard aan, dan zou niemand weten wat er aan de hand was.

Het alarm. Ik moet het alarm inschakelen.

Ze haalde een paar keer diep adem. Haar hoofd voelde strak aan, alsof haar hoofdhuid een maatje te klein was. De wanden kwamen opeens op haar af, en gingen toen weer bij haar vandaan voordat ze weer op haar afkwamen, alsof het longen waren. Naar haar toe, en weer bij haar vandaan, ademende, kloppende longen. Ze had een paniekaanval.

‘Hoi,’ fluisterde ze zachtjes, terwijl haar stem het bijna begaf. Dit had ze van haar therapeut geleerd als ze een paniekaanval voelde opkomen. ‘Ik ben Abby Dawson. Het gaat prima met me. Dit is gewoon een rare chemische reactie. Het gaat prima met me, ik zit nog in mijn lijf, ik ben niet dood, dit gaat weer over.’

Ze kroop een paar centimeter naar de alarmknop toe. De vloer wiebelde, draaide, alsof ze op een bord lag dat op de scherpe punt van een stok balanceerde en er elk moment vanaf kon vallen. Ze wachtte even tot het afgelopen was, en kroop toen weer een eindje verder. En opnieuw. Er dreef weer een zuur ruikend pluimpje rook als een spook langs haar heen. Ze stak haar arm zo ver mogelijk naar voren, en drukte met haar trillende vinger hard op het grijze metalen knopje waarop in rood het woord ALARM stond gedrukt.

Er gebeurde niets.

5

Oktober 2007

Het schemerde al toen Roy Grace, diep in gedachten verzonken, de grijze Hyundai Trafalgar Street in reed. De straat mocht dan naar een grote overwinning op zee zijn vernoemd, maar in het ongerechte achterste gedeelte van de straat stonden aan beide kanten smerige, verwaarloosde woonhuizen en winkels en er hingen overdag en 's avonds drugsdealers rond. Gelukkig waren door het slechte weer alleen degenen die zeer wanhopig waren nog buiten. Glenn Branson, goed gekleed in een bruin streepjespak en perfect gestrikte zijden das, zat naast hem gemelijk voor zich uit te staren.

Ongebruikelijk genoeg voor een gezamenlijk gebruikte auto, rook de bijna nieuwe Hyundai nog niet naar een weggegooid McDonald's verpakking vol met oude haargel, maar hing er nog steeds die frisse nieuwe-autolucht. Grace nam een bocht naar rechts, langs de hoge schutting van een bouwbedrijf. Daarachter werd een groot en verlopen gedeelte van het centrum van Brighton gerenoveerd, waardoor twee oude en grotendeels ongebruikte spoorwagopslagplaatsen in de zoveelste chique flat werden omgetoverd.

Een grote afbeelding van hoe een artiest het ontwerp van de architect had geïnterpreteerd, hing breeduit op de schutting. HET NEW ENGLAND KWARTIER. WOONHUIZEN EN KANTOREN VOOR EEN NIEUWE MANIER VAN LEVEN. Volgens Grace leek het exact op elk willekeurig modern renovatieproject in elke willekeurige stad. Veel glas en zichtbare metalen balken, binnenplaatsen met hier en daar keurige kleine struiken en bomen; en geen overvaller te bekennen. Ooit zal heel Engeland er volledig hetzelfde uitzien en dan had je geen idee in welke stad je was.

Maar wat maakt het ook uit, vroeg hij zich opeens af. Ben ik op mijn negenendertigste al een ouwe lul? Wil ik echt dat mijn geliefde stad, met alles erop en eraan, altijd en eeuwig hetzelfde zal blijven?

Op dat moment had hij echter wel wat anders aan zijn hoofd dan de bestemmingsplannen voor Brighton and Hove. En ook nog wat anders dan de menselijke resten waar ze naar op weg waren. Iets waar hij zeer depressief door was.

Cassian Pewe.

Op maandag, na een lange revalidatie na een auto-ongeluk en na een paar eerdere pogingen, zou Cassian Pewe, in dezelfde rang als Grace, eindelijk weer op het hoofdkwartier komen werken. En met één groot voordeel: inspecteur Cassian Pewe was het lievelingetje van adjunct-hoofdcommissaris Alison Vosper, terwijl Roy meer haar zwarte schaap was.

Hoewel hij de afgelopen maanden een paar grote successen had geboekt, wist Roy Grace dat hij maar iets verkeerd hoefde te doen om naar een of ander afgelegen gehucht te worden overgeplaatst. Hij wilde helemaal niet weg uit Brighton and Hove. En al helemaal niet weg bij zijn allerliefste Cleo.

Wat hem betrof was Cassian Pewe een van die arrogante mannen die waanzinnig knap waren en dat ook wisten. Hij had goudblond haar, engelachtig blauwe ogen, een zongebruinde huid en zijn stem was zo doordringend als een tandartsboor. De man liep trots als een haan rond, straalde een natuurlijke autoriteit uit, en deed altijd alsof hij de baas was, ook al was dat niet zo.